

inden hans 18de Aar, hvis den kan helbre- des, eller det vil have vist sig, at en bestemt Invaliditet er til Stede — Barnet kan f. Eks. mangle en Arm eller et Ben —, og da vil der fornødtigvis være taget Hensyn til denne Mangel ved hans Opdragelse, saa at han vil have lært en eller anden Ting, hvorved han kan anvende de Lemmer, han har tilbage. Altsaa ville vi, naar han bliver 18 Aar, ikke modtage ham, om jeg maa bruge det Udtryk, i fuldstændig raa Tilstand som, da Ulykkestilfældet indtraf, men han vil formodentlig indtræde i den Alder mere eller mindre i Stand til at forsyge sig selv. Og naar vi tage Hensyn til, at de Ulykkestilfælde, der efter vore Forudsætninger ventes at ramme ikke-forsikringspligtige, i alt kun antages at udgøre 300, vil det ikke blive noget særdeles stort Antal, der paa den nævnte Maade vilde volde os Merudgift. Selv om det var 50 Børn, der paa den Maade kom ind under Loven, vilde det kun dreje sig om nogle Hundrede Tusinde Kroner — med en Befolknings af 6,000 Kr. i Gennemsnit vilde Beløbet jo blive 300,000 Kr. — saa jeg har ikke betragtet dette Punkt som afgørende, men har ladet det ligge som en forholdsvis Smaating. Den Bemærkning af den højtærede Minister, at Forslaget egentlig kunde opløses i to, hvoraf det ene gik ud paa, at Staten forsikrede de ubemidlede, den anden paa, at Staten optrævede Omkostningerne ved Skat paa den Del af Befolkningen, der ikke fik Nytte af Forsikringen, tror jeg er lidt haartrukken. Jeg vil her kun henvise til, hvad jeg før har bemærket, at for mig personlig — og jeg antager for de allerfleste — vilde det være en Betryggelse, en Fordel, om der oprettedes en saadan Indretning som den foreslaaede; jeg tror ingenlunde, man kan sige, at det er den ene Part, der betaler, og den anden, der kommer til at nyde godt af det. Jeg har erkendt paa Forhaand — og erkender selvfølgelig endnu mere efter de faldne Optringer — at der i det enkelte er mange og bethdelige Mangler i Forslaget. Men jeg havde ikke ventet andet; jeg havde i det hele taget ikke tænkt mig, at jeg skulde være et taadant født Lovgivergeni, at jeg skulde kunne fremsætte et Lovforslag her, som der ikke var noget at udsætte paa. Det vilde have forbadset mig i høj Grad, men jeg er ikke bleven forundret over at høre, at der er fremkommet forskellige ogsaa væsentlige og bethdelige Indvendinger. En saadan Indvending fremkom fra den højtærede Minister og rettedes mod de Bestemmelser, som fastsætte, at Udeblivelse af Betaling af Forsikringspræmien fører til, at den forsømmelige

opføres paa Listen over dem, som modtage Fattighjælp. Dette, gjorde den ærede Minister opmærksom paa, kunde føre til, at vedkommendes Erhvervelse af Forsørgelsesret i en bestemt Kommune blev afbrudt og saaledes bevirke stor Forvirring i Forsørgelsesforhold. Jeg vedgaar fuldt ud, at jeg slet ikke har haft Øje for dette Forhold — jeg har aldeles ikke tænkt derpaa. Men paa den anden Side vil jeg atter her sige, at en saadan Mangel kan der vel raades Bod paa; der kunde vel, hvad jeg vilde finde rimeligt, indføres Bestemmelser om, at, i alt Fald under visse Forudsætninger, Forsømmelsen af at betale Forsikringspræmie ikke medfører Standsning i Erhvervelse af Forsørgelsesretten. Over for en anden Indvending fra Ministeren, nemlig at jeg i § 17, 3, hvor jeg foreskriver, at den, der har en vis Indtægt, ikke har Ret til Forsikring, skulde have stillet Næringsdrift op som en Modsatning til personligt Arbejde, skal jeg kun sige, at dette ikke har været min Agt paa nogen Maade. Derjom Ordene kunne tydes saaledes, stuldes det en Rettedhed eller Uklarhed, som jeg øjeblikkelig vilde have rettet, dersom jeg var bleven opmærksom derpaa.

Jeg tror dermed at være færdig med det, jeg har at sige til de væsentlige Indvendinger, som ere blevne fremsatte mod mit Forslag. Ja, det blev ogsaa bemærket, at jeg heller ikke havde taget Hensyn til den Udgiftsforsøgelse, som vilde foranlediges ved Afgangen efter § 9 til at opnaa en 50 pCt. højere Underskøttelse mod Betaling af dobbelt Forsikringspræmie; men hertil skal jeg sige, at jeg tror ikke, dette vilde blive en Udgiftsforsøgelse. Thi dersom den enkelte Præmie, hvad jeg er gaaet ud fra, kan dække den almindelige Forsikring, saa vil jo selvfølgelig den dobbelte Præmie mere end dække en 50 pCt. højere Forsikring. Dermed skal jeg altsaa standse med Bevarelsen af disse Bemærkninger. Jeg skal gentage, at Hovedindvendingen fra begge mine Kritikere er den, som jeg havde ventet vilde blive fremsat, nemlig at Loven, som det er blevet sagt, vilde paalægge Kommunerne et ulideligt Besvær gennem den Kontrol, de skulde øve. Jeg haaber imidlertid, at Sagen vil blive tagen under Overvejelse i et Udvalg, og at man der vil overveje, om dette Besvær virkelig er saa stort, at Loven af den Grund ikke bør blive til noget, eller om man mener at kunne indføre Rettelser eller Ændringer af en saadan Bestaafenhed, at Besværet derved bliver mindre. En Bestemmelse, som jeg selv har optaget i den Retning, er den Pligt, jeg i § 5 paalægger Arbejdsgiverne, nemlig at de skulde garantere for, at deres